

בבית הדין בירושלים

פסק דין 86107

כד בתשרי תשפ"ז

05/10/2026

תיק 86107

פסק דין

בעניין שבין	לבין
עובדי פיצריה	בעל פיצריה
- התובעים	- הנתבע

א. רקע

תובע 1 (להלן: "התובע") ותובע 2 הינם אחים, אשר עבדו בפיצרייה שהפעיל הנתבע. הנתבע עצמו שכר את הפיצרייה מהבעלים והפעיל אותה. עבודתו של התובע כללה עבודה שוטפת בפיצרייה וכן עבודות סגירה וניקיון. עיקר התביעה שלפנינו עניינה יתרת שכר עבודה שלטענת התובע לא שולמה לו בגין עבודתו בתקופה שבין חודש נובמבר 2025 לחודש פברואר 2026.

בפתח הדיון הודה הנתבע בחוב השכר לתובע 2 על סך 507.5 ש"ח, אולם חלק על תביעתו של התובע. המחלוקת בין הצדדים נוגעת למספר שעות העבודה שבגין זכאי התובע לשכר.

התובע ניהל רישום של שעות עבודתו באמצעות אפליקציה בטלפון הנייד, ומעת לעת העביר לנתבע את פירוט השעות. הנתבע טען בדיון כי בפיצרייה הייתה מערכת ממוחשבת לדיווח נוכחות, שניתן היה לדווח בה רק מתוך הפיצרייה. לטענתו, לאחר שניתן לתובע מספר עובד היה עליו לדווח באמצעות מערכת זו, ולא באמצעות האפליקציה שבטלפון. לשיטת הנתבע, רישום באמצעות אפליקציה שניתן להפעילה מכל מקום אינו מאפשר לו לוודא שהעובד אכן שהה בפיצרייה בכל השעות שדווחו.

התובע טען מנגד כי בתחילת תקופת העבודה לא היה בידו מספר עובד שאפשר לו להשתמש במערכת. לדבריו, אף לאחר שנוצר עבורו מספר עובד הוא לא נמסר לו באופן מסודר, ובהמשך, כאשר ביקש מהנתבע את המספר, לא נענה. לכן, גם לאחר שנוצר עבורו מספר עובד, הוא המשיך לעקוב אחר שעות העבודה באמצעות האפליקציה, ועל פיה דיווח לנתבע על שעות עבודתו. בנוסף, לנתבע היתה אפשרות לבדוק האם דיווח השעות נכון, באמצעות מצלמות האבטחה שבמקום העסק.

עמוד 1 מתוך 11

ב. טענות הצדדים

התובע טען כי שעות העבודה המפורטות בתביעתו מבוססות על רישום שערך בזמן אמת באמצעות האפליקציה. לדבריו, זו הייתה דרך הרישום שבה השתמש במהלך כל תקופת עבודתו, והוא אף העביר לנתבע במהלך העבודה נתונים המבוססים על רישום זה.

פירוט התביעה יופיע בהמשך.

הנתבע אינו מכחיש שהתובע עבד בפיצרייה, ואף הודה כי עליו לשלם את שכר התובע על התקופה שלפני שהיה לתובע מספר עובד, וזאת בהתאם לדיווח השעות מהאפליקציה. עם זאת לטענתו, לאחר שהתובע קיבל מספר עובד היה עליו להחתים כניסה ויציאה במערכת הנוכחות שבפיצרייה. הנתבע טען כי רישומי האפליקציה אינם ראיה מספקת, משום שהתובע יכול היה להפעיל ולהפסיק את מדידת הזמן גם מחוץ לפיצרייה.

ג. דיון והכרעה – נאמנות עובד על שעות עבודתו

נדון בדברים מן הכלל אל הפרט.

בשו"ת מהרי"ק (שורש י' ד"ה ואמנם מה שחזר בו הדיין) דן במי שנשלח ע"י חבירו לעשות שליחות, וסיכמו ביניהם שהמשלח ישלם את הוצאות השליח. ואחרי ביצוע השליחות, נתגלע סכסוך בין השליח והמשלח מה היה סכום ההוצאות. ופסק שהשליח זכאי לתשלום על הוצאותיו, לאחר שישבע כמה היו ההוצאות הללו:

”דלפי מה שטען יעקב על שמעון גיסו שאמר לו לך והשתדל גט לבתך דינה מן בעלה וכל מה שתוציא מחמת זה אפרע לך כמבוא' בטענות אם כן היה כדבריו (יב) היה הדין נותן ששמעון ישבע כמה הוציא ויטול כמ"ש המרדכי בפ' האשה שנפלו וז"ל ישבע כמה הוציא ויטול כו' למתניי' בהדי הנך דנשבעין ונוטלין דשבועות כו'. עד פר"ח מהכא שמעינן דכל היכא דהאי ידע והאי לא ידע נשבע האי זידע ושקיל וה"מ בעוש' ברשות עכ"ל. והרי לך דהיכא דעוש' ברשות כל כה"ג נשבע ונוטל. ואם כן הוא שאמר לו שמעון ליעקב השתדל וכו' וכל מה שתוציא מחמת זה אפרע לך אין רשות גדול ועדיף מעושה ברשות הוא דהתם לא אמר ליה בהדיא כל מה שתוציא אפרע לך והכא

בבית הדין בירושלים

פסק דין 86107

א"ל בהדיא ואם כן היה שמעון חייב לפרוע ליעקב גיסו מה שישבע שהוציא בדבר זה.

וכך פסק גם הרמ"א (שו"ע חו"מ צא, ג), "והוא הדין בכל מידי דהאי ידע והאי לא ידע, נשבע האי דידע".

ואם כן, לכאורה כך צריך להיות הדין גם במקרים של שכיר שמקבל שכר עבור זמן העבודה שלו, ומדווח לבעל הבית על שעות העבודה – שכאשר רק השכיר יכול לדעת כמה שעות הוא עבד, כדי ליטול את שכרו עליו להישבע.

אלא שכבר נפסק בכמה מקרים, שבמקום בו נוהגים שלא להשביע את בעלי הדין בבית הדין, אם ישנה מחלוקת על מספר שעות העבודה, השכיר נאמן ליטול את שכרו גם בלי שבועה על פי דיווח השעות שהוא הכין בעת עבודתו. ובלבד שלא התעוררו חשדות ברורים לזיופים. כך כתבו בפסק דין ארץ חמדה 72060:

"135. למרות שבשתי הסוגיות מדובר על הוצאות, ובנדון דידן מדובר בעיקר על שכר עבודה, נראה שהדברים נכונים גם בנדון דידן. במקרים שבהם הנתבע הסכים לשלם לתובעת על פי שעות העבודה והתובעת טוענת למספר שעות מסוים, באופן כללי היא אמורה להיות נאמנת (ובעניין השבועה נדון להלן)..."

145. נאמנות במקום בו לא משביעים - הרמ"א שהבאנו לעיל (חו"מ צא, ג) כותב שעל מנת לזכות בתשלום ההוצאות, חובת התובע להישבע (ולא ניכנס לדיון הפוסקים האם או מתי מדובר על שבועה חמורה והאם או מתי מדובר בשבועת היסוד). בזמננו, אין נשבעים בבית הדין. בעניינים אחרים, הנוהג הוא שכאשר על פי ההלכה יש שבועה, בסמכות בית הדין לחייב סכום מסוים (בשבועה בה נפטר אדם מחיוב), מתוך התפיסה שאדם היה מוכן לשלם על מנת שלא להישבע. עולה השאלה, האם עלינו להפחית מהסכום בו זוכה התובעת על פי הנוהג שבפשרה "פודים" את השבועה על ידי התפשרות כספית מסוימת?

146. נראה, שבאופן הרגיל כאשר הוסכם מפורשות שישלם לפי שעות עבודה אין להפחית את השכר בטענה שכיום לא ניתן להישבע - שהרי אם כן לא נהיה הוגנים כלפי מי שמגיע לו החזר הוצאות או במקרה שלנו כאשר מגיע לעובד שכר עבודתו, בגלל שבימינו לא נוהגים להישבע. הרי לא סביר שהעובד יעמיד עדים של ממש בכל מקרה, ואם כל טענה כנגד העובד תתקבל ולו באופן חלקי, נמצא לוקה מידת הדין. לצד זאת, נראה שחובתו של עובד לפי שעות, להגיש דו"ח שעות מסודר שמתבצע תוך

עמוד 3 מתוך 11

כדי עבודה. טעם לכך שכיום יש נאמנות בלא שבועה הוא שיש להניח שהנאמנות שניתנת מושפעת מהמציאות המשפטית והעסקית: כשם שבעבר ההנחה הייתה שיש ליצור דרך בה המוציא הוצאות יהיה נאמן (שאם לא כן, לקתה מידת הדין כנ"ל), והדרך לבירור הדברים הייתה באמצעות שבועה, כיום, שאין נשבעים - כאשר נקבע שכר לפי שעות, ההנחה היא שמצד אחד העובד נאמן גם בלא שבועה, אך מצד שני העובד נדרש לתמוך את טענתו באופן הנהוג. אם יש דברים המעוררים את חשדו של בית הדין, כמובן שאין ליישם את העיקרון.

147. למסקנה - בימינו, כשהוסכם על שכר לפי שעות ויש דיווחי שעות שנראים כמהימנים ושנכתבו תוך כדי העבודה המשפטית, ניתן להסתמך עליהם, גם בלא שבועה."

למסקנה דומה הגיע גם הרב משה פלדמן (במאמר מס' 13277 באתר פסקים):

ג. הנראה מהנ"ל שבויכוח בין פועל לבע"ב הדין הוא שהפועל נשבע ונוטל, רק אפשר לומר דכיון שהיום הדין הוא דלא נשבעים, רק עושים פשרה במקום השבועה, אפשר לומר שהפועל אדעתא דהכי לא נחית לעבוד אצל הבע"ב שבכל ויכוח יצטרך להשבע וממילא יצטרך להתפשר ולהפסיד חלק משכר עבודתו, ולכן בהכרח צריכים לומר ש"הבע"ב הימניה", והכוונה בזה שהבע"ב מאמין לטענת הפועל מבלי שיצטרך להשבע.

ויש להוכיח כיסוד זה מדברי הנתיבות (סי' צ"א סקכ"ב)... המבואר מדבריו דכיון שבעל הבית הי' צריך לקצוב ולא קצב אז נחשב פושע ולא יכול לחייב שבועה, ואפשר לדמות זאת לנידונינו כיון שסיכס עם הפועל שיעבוד ולא סיכס איתו צורה מסוימת שידעו כמה זמן עבד, ז"א סמך על הפועל והאמין לו כמה שעות עבד, וברור שלא עלה על הדעת שיצטרך להוכיח זאת בשבועה, לכן הדין הוא שאינו יכול לדרוש שבועה מהפועל, כיון דהימניה.

ושהרציתי הדברים לפני אאמו"ר שליט"א אמר שיש להביא רא' מדברי הרמ"א (סי' צ"ב סעי' ז'): וי"א דבחשוד כנגדו נשבע ונוטל דוקא שלא הי' יודע כשעסק עמו שהיה חשוד, אבל בלא"ה לא, דאל"כ כל אחד יעסוק עם החשוד וישבע ויטול,

המבואר מדבריו דכיון שנכנס לעסק ידע שהוא חשוד, ושלא יכול לישבע, ממילא הדין הוא שלא יכול להשבע וליטול, כן הוא בנידונינו כיון שגם הבע"ב וגם הפועל ידעו שהנוהג בזמנינו באופן דהדין דנשבעים, עושים פשרה, הסברא נותנת שאדעתא דהכי הפועל לא הסכים לעשות המלאכה שהבעה"ב יגיד שלא מאמינו ויצטרך להשבע, ובזמנינו במקום שבועה מתפשרים שיקבל רק חלק מהשכר, רק סמך על הפועל שיגיד כמה עבד והאמין לו ללא שבועה.

מהדברים הנ"ל עולה שבשני מקרים יוכל השכיר ליטול בלי להישבע: (א) במקרה שבעל הבית יכול היה לקבוע דרכי הוכחה על משך זמן העבודה, ולא קבע זאת – הוא פשע בעצמו ולא יוכל לדרוש שבועה. (ב) במקום שבו רגילים שלא להשביע אלא לפשר על השבועה, לא יתכן שהשכיר יפסיד אוטומטית חלק משכרו. אלא משמעות מתן האמון בחישוב השעות של השכיר, שהשכיר יהיה נאמן גם בלי שבועה.

ד. נאמנות התובע על שעות עבודתו

נעבור מן הכלל אל הפרט – נבחן האם היתה הסכמה בין הצדדים על אופן רישום השעות, האם התובע פעל בהתאם לדרך הרישום שנקבעה, והאם עלו חשדות קונקרטיים על דיווחי שעות כוזבים. **אקדים כבר כעת, כי לאחר שעיינתי בהתכתבויות שבין הצדדים, אני סבור שיש לקבל את רישומי התובע כבסיס לחישוב שעות עבודתו.**

אין מחלוקת שבתחילת עבודתו של התובע לא עמדה לרשותו האפשרות לדווח באמצעות מערכת הנוכחות שבפיצרייה, משום שטרם היה לו מספר עובד. הנתבע אף הודה בדיון כי האחריות לתקופה שקדמה לקבלת מספר העובד מוטלת עליו וכי בגינה זכאי התובע לתשלום.

המחלוקת נוגעת רק לתקופה המאוחרת יותר. לטענת הנתבע בדיון, מרגע שניתן לתובע מספר עובד היה עליו לחדול מן הרישום באפליקציה ולהשתמש במערכת שבפיצרייה.

אלא שטענה זו אינה מתיישבת היטב עם העולה מתכתובת הוצאפ שהתקיימה בין הצדדים בזמן אמת. ביום 5.2.2026 פנה הנתבע עצמו אל התובע וכתב לו: "שלח לי את השעות של החודש". התובע שאל: "הזה?", והנתבע השיב: "כן ומה שנשאר מחודש קודם". מיד לאחר מכן שלח התובע צילום מסך מהאפליקציה.

בבית הדין בירושלים

פסק דין 86107

הנתבע לא הפנה באותה עת את התובע למערכת הנוכחות שבפיצרייה, לא טען שהרישום שהתובע מנהל בעצמו אינו קביל, ולא כתב כי אין מקום לשלוח לו את רישומי השעות משום שהנתונים המחייבים מצויים במערכת אחרת. להפך: הנתבע פנה מיוזמתו אל התובע וביקש ממנו את שעותיו, לרבות השעות שנותרו מן החודש הקודם.

אין מדובר באירוע חד-פעמי בלבד. ביום 24.2.2026, סמוך לסיום תקופת העבודה נשוא התביעה, כתב הנתבע לתובע: "לא יודע מה הסרט שלך אבל בנינו נסגור כמו שצריך הכל", ומיד לאחר מכן: "שלח לי את מה שהיה החודש גם", וכן: "ונדאג לך לכל בעזרת השם". התובע השיב בסכומים עבור החודשים דצמבר, ינואר ופברואר – סכומים המבוססים על רישום השעות באפליקציה. גם בהתכתבות זו אין כל הסתייגות מצד הנתבע מעצם דרך רישום השעות.

אילו אכן הובהר לתובע כי מרגע שקיבל מספר עובד אין כל תוקף לרישומיו באפליקציה, והדרך היחידה להוכיח את שעות עבודתו היא באמצעות המערכת שבפיצרייה, היה מצופה למצוא לכך ביטוי בהתכתבויות שבין הצדדים. לכל הפחות, כאשר התובע שלח את רישומיו והנתבע נדרש לשלם את שכרו, היה מצופה שהנתבע יעמיד אותו על כך שהנתונים אינם מקובלים עליו.

לא מצאתי בתכתובות שהוצגו בפני הסתייגות כזו במהלך תקופת העבודה. להפך, בחודש פברואר הנתבע עצמו ביקש מן התובע לשלוח לו את שעותיו לצורך ההתחשבנות.

לעומת זאת, טענה מפורשת כנגד רישום השעות מופיעה בהתכתבות רק ביום 3.5.2026, לאחר שהתובע כבר חדל לעבוד בפיצרייה ולאחר שהנתבע קיבל פנייה בקשר לתביעה. באותו מועד כתב הנתבע: "איפה הטופס 101 איפה הפרטים שמוכיחים שעבדת כאן חוץ מאשר השעות שאתה רשמת על דעת עצמך".

הקשר הדברים חשוב. הודעה זו נכתבה לאחר שהנתבע ציין במפורש כי "דיברו איתי עכשיו לגבי תביעה", ובהמשך אותה התכתבות העלה טענות נוספות כנגד התובע ואף התייחס לאפשרות של הליך משפטי.

נמצא אפוא כי בזמן אמת, ואף בחודש פברואר 2026, הנתבע ביקש לקבל מן התובע את רישומי השעות ולא טען כי אין להסתמך עליהם. רק בחודש מאי, לאחר סיום העבודה ובמסגרת המחלוקת המשפטית, הועלתה הטענה כי מדובר בשעות שהתובע "רשם על דעת עצמו".

אין פירוש הדבר שכל רישום פרטי שעורך עובד מחייב את המעסיק ללא אפשרות לערער עליו, אדרבה, לפי דבריו של הרב משה פלדמן דלעיל, הסיבה שהשכיר פטור מהשבועה היא פשיעת בעל הבית בכך שלא העמיד אמצעי מעקב יעיל אשר יודא שהשכיר מדווח דיווחי אמת. אולם כאשר מדובר בדרך רישום

שהייתה קיימת בתקופת העבודה, ושהנתבע עצמו ביקש לקבל מן התובע את הנתונים לצורך עריכת החשבון ולא העלה בזמן אמת טענה עקרונית כנגד דרך רישום השעות – אין מקום לטעון שצורת רישום זו פסולה באופן קטגורי. אילו הנתבע היה מציג מקרים בהם התובע מסר דיווח כוזב, ושהדבר נתפס במצלמות – היה מקום לדון באמינות דיווחי השעות במלואם. אבל לא נטען ולא הוכח שהיה דיווח כוזב כזה.

יש להוסיף כי מן ההתכתבויות עולה שהנתבע היה מעורב באופן שוטף בזמני עבודתו של התובע – לכל הפחות בנוגע לשעת תחילת העבודה. הוא קבע לתובע שעות הגעה, בירר היכן הוא כאשר איחר, ביקש ממנו להקדים, והעיר לו על איחורים. כך, לדוגמה, ביום 1.2 ביקש ממנו להגיע בשעה 18:30, בהמשך ביקש שיקדים, ולבסוף שאל אותו "בדרך?", והתובע השיב בשעה 18:53 "פה". התנהלות זו מלמדת כי לנתבע הייתה אפשרות ממשית לעקוב בזמן אמת אחר הגעתו של התובע לעבודה, ולפחות כאשר סבר שהתובע מאחר – הוא אכן עשה כן. גם בחודש ינואר מצויות התכתבויות רבות שבהן הנתבע בירר בזמן אמת מתי התובע יגיע, ואף העיר לו בחריפות כאשר סבר שהוא מאחר.

את ההתכתבויות הללו אפשר להסביר בכך שהנתבע שהה בפיצרייה עד הגעתו של התובע, ולכן הוא מודע היטב לשעות ההגעה של התובע, אך הדבר אינו מלמד על יכולתו לברר את שעת סיום העבודה. ברם, היות שהיו מצלמות אבטחה בפיצרייה, הנתבע יכול היה לברר בקלות גם באיזו שעה התובע עוזב.

טענת הנתבע כי כיום אין בידו אפשרות לבדוק את הרישומים באמצעות מצלמות האבטחה אינה מצדיקה כשלעצמה דחייה של רישומי התובע. האפשרות לערוך מעקב בזמן אמת הייתה בידו של הנתבע, ובתקופת העבודה הוא אף עשה בה שימוש.

מכלול הדברים מביא אותי למסקנה שאין לקבל את הטענה שלפיה עצם השימוש באפליקציה, במקום במערכת שבפיצרייה, שולל את משקלם של רישומי התובע. מן החומר שלפני לא הוכח כי הנתבע הודיע לתובע בזמן אמת שלאחר קבלת מספר העובד עליו לחדול מן הרישום באפליקציה, או כי הודיע לו שרישומים אלה לא יוכרו לצורך תשלום השכר. מנגד, הוכח כי גם בחודש פברואר הנתבע ביקש מן התובע להעביר לו את רישומי השעות לצורך ההתחשבות. בנוסף, לא הוצגו ראיות כלשהן לדיווחי שעות כוזבים, שהיו גורמים לאובדן האמון ברישומי השעות של התובע. לכן, אני מקבל את רישומי האפליקציה שהגיש התובע כבסיס לחישוב שכרו.

לסיכום, מן האמור עולה כי אין לקבל את טענת הנתבע שיש לדחות את רישומי השעות של התובע משום שלא נעשו במערכת הנוכחות שבפיצרייה. לא הוכח כי דרישה כזו הובהרה לתובע בזמן אמת, וההתכתבויות מלמדות כי אף בחודש פברואר הנתבע עצמו ביקש מן התובע להעביר לו את רישומי

בבית הדין בירושלים

פסק דין 86107

שעותיו לצורך עריכת החשבון. הטענה כנגד עצם דרך הרישום מופיעה בתכתובות רק בחודש מאי, לאחר סיום העבודה ובמסגרת המחלוקת שהתגלעה בין הצדדים.

ה. פירוט יתרת השכר

ביקשתי מהתובע לפרט את השעות בהן הוא עבד, ומה היה התשלום שקיבל בינתיים.

להלן טבלה המבוססת על רישום השעות עליהן התובע הצהיר, ומה גובה התשלום לכל חודש לפי חישוב שכר של 35 ₪ לשעה:

שעות	דקות	סה"כ שעות	סה"כ שכר	שולם/קוז	נשאר לתשלום
נובמבר	25.00	33	25.55	894.25	894.00
דצמבר	96.00	49	96.82	3388.58	1860.00
ינואר	43.00	22	43.37	1517.83	7.00
פברואר	59.00	32	59.53	2083.67	15.00
סך הכל			7884.33	2776.00	5108.33

יש לציין כי סכום זה נמוך במקצת מהסכום שחושב ע"י התובע (בכתב התביעה נכתב 5,171 ₪), משום שבחישוב התביעה בחלק מהחודשים השכר השעתי עמד על כ- 35.5 ₪, דבר שלא הוסבר ולא נטען לגביו דבר. לפיכך, מתוך הנחה שמדובר בטעות סופר, תיקנתי את הסכומים בהתאם לשכר שעתי של 35 ₪ לשעה.

בנוסף, בכתב התביעה כתב התובע שהוא תובע גם: "5000 פיצויים על זה שחייב אותו לעבוד בלילות מאוחרות שהיה [לתובע] בית ספר למחרת". יש לציין כי התובע לא חזר על סעיף תביעה זו בהמשך – לא בעל פה במהלך הדיון, ולא בדברים שבכתב, ולפיכך לא ראיתי מקום לקבלה ולפסוק פיצוי עבורה.

בתגובת הנתבע לטענה על חישוב שעות העבודה, הוא כתב: "כמו שאמרתי וכמו שאמר לו הדיין זה שעות שהוא רשם בעצמו ולא נרשמו במערכת בפיו, בכל מקרה כבר זה נמרח יותר מידי הצעתי לו שמה שאני אוכל לעמוד בו זה תשלום חודשי של 1000 שקלים".

עמוד 8 מתוך 11

בבית הדין בירושלים

פסק דין 86107

דהיינו, הנתבע לא טען כי ידוע לו שישנה טעות בחישוב השעות, וכן לא טען שיש טעות בשכר השעתי, או ששולם לתובע סכום גדול יותר.

לאור האמור לעיל, אני מקבל את החישוב של התובע לגבי שעות העבודה, השכר השעתי, והתשלומים שכבר שולמו לו (למעט ההסתייגויות שהצגתי לעיל בטבלת השעות והסכומים).

לסיכום – הנתבע חייב לשלם לתובע 5108.3 ₪ עבור שכר עבודה.

ו. הלנת שכר

שכרו של התובע הולך במשך חודשים ספורים – כמחצית ממשכורת חודש דצמבר, ומשכורות ינואר ופברואר כמעט במלואן. התביעה הוגשה בסוף חודש אפריל, הנתבע חתם על הסכם הבוררות כחודש לאחר מכן בסוף חודש מאי. משך תקופת הלנת השכר הוא מהיום בו צריך היה הנתבע לשלם את השכר – משכורות דצמבר ינואר פברואר לכל המאוחר ב-09/01, ב-09/02, וב-09/03 בהתאמה – ועד יום הגשת התביעה 29/04/2026. קרי: 110 יום למשכורת דצמבר; 79 יום למשכורת ינואר; 51 יום למשכורת פברואר.

החוק בישראל (חוק הגנת השכר תשי"ח-1958) קובע כי מעסיק שהליך את שכרו של עובד צריך לשלם תשלום נוסף בגלל הלנת השכר. אף כי התובע לא ביקש תשלום בגין הלנת השכר, אני סבור כי לא הוגשה תביעה בעניין בגלל שהתובע לא היה מודע לזכויותיו, ובכגון זה נפסק "פתח פיד לאילס" (שו"ע חו"מ יז, ט).

אף שמדובר בחיוב שמקורו בחוק האזרחי, בפסקי דין רבים של בתי הדין ארץ חמדה-גזית נקבע כי יש מקום לחייב בפיצויים שעל פי חוק זה. מדובר בחוק שתואם את השקפת התורה, אשר החמירה מאוד בהלנת שכר, ובנוסף מדובר בנושא הראוי לתיקון חברתי יסודי, ולכן יש לחוק הפיצוי תוקף הלכתי עקרוני. בנוסף, אין בפסיקת פיצוי על הלנת שכר משום איסור ריבית. יחד עם זאת, ובהתאם לסעיף 18 לחוק, כאשר ישנה מחלוקת ליגיטימית בין המעסיק לעובד על תשלום השכר – רשאי בית הדין להפחית את גובה הפיצוי או לבטלו כליל (ראו פסקי דין 70054, 71089, 72105, 76090, 76054, 82064).

ביקשתי את תגובתו של הנתבע לשאלה מדוע לא יחול עליו חיוב פיצוי בגין הלנת שכר, והוא השיב: "בחלק מהסכומים אני מודה, אך לדעתי אין כאן מקום להלנת שכר כיוון שהיה בנינו חילוקי דעות לגבי האופן שבו נרשמו כל שעות העבודה שזה בוצע על ידו, עקב כך התקשנו להגיע להסכמה. משהגענו אמרתי ל[תובע] שאוכל לסגור איתו על תשלום חודשי של כ-1000 שקלים".

בבית הדין בירושלים

פסק דין 86107

בתגובה השיב התובע: "אמרתי לו לא. כי חייכתי מספיק זמן בשביל הכסף שלי וחמש חודשים זה המון זמן אני צריך את הכסף לעוד חודשיים. אני לא יכול לחכות חמש חודשים. ויש מקום להלנת שכר. אני מוכן להישבע שלא נכנסתי ויצאתי מהמערכת בזמן שלא הייתי במשמרת. ו[הנתבע] אמר שכן אני נשבע אז הוא יאמין לשעות ששמתי בטלפון".

דין והכרעה: השאלה המרכזית העומדת לפני היא, האם די בטענות הנתבע כדי להצדיק הפחתה או ביטול של פיצויי הלנת השכר. הוא התמקד בשני עניינים – הראשון, שהיתה מחלוקת לגבי הדיווח על שעות הכניסה והיציאה. והשני, שאין ביכולתו לעמוד בתשלום מלא החוב בבת אחת, והוא מבקש לפרוס אותו לתשלומים.

בסעיף 18 של החוק הנ"ל נכתב: "בית הדין האזורי רשאי להפחית פיצוי הלנת שכר או לבטלו, אם נוכח כי שכר העבודה לא שולם במועדו בטעות כנה, או בגלל נסיבה שלמעסיק לא היתה שליטה עליה או עקב חילוקי דעות בדבר עצם החוב, שיש בהם ממש לדעת בית הדין האזורי, ובלבד שהסכום שלא היה שנוי במחלוקת שולם במועדו".

במקרה שלפני, לא מתקיימת הסיפא של הסעיף – ככל שישנה מחלוקת בין הצדדים היא על הקצוות של כל משמרת בה התובע עבד. לא נטען שהיו העדרויות ממשמרות שלמות ושכל הדיווח היה שקרי, אלא על כך שיתכן שהתובע "עיגל פינות". להבנתי, מדובר במחלוקת שהיא לכל היותר על אחוזים בודדים ומצומצמים מהתביעה, ולא היה שום צידוק לעכב תשלום של המשכורות בשלמותן. לפיכך, טענה זו אינה עומדת לזכות הנתבע.

לגבי אי יכולתו לעמוד בתשלומים – התובע אינו לשכת סעד, והוא אינו צריך לסייע לנתבע בבעיות התזרים שלו. היה על הנתבע ללוות כספים ממקורות אחרים כדי לשלם לתובע, ואם אפשרות זו אינה זמינה לנתבע – לא להעסיק את התובע מלכתחילה. ברם, למרות זאת, אני רואה מקום להתחשב במצוקתו של הנתבע ולהקטין את גובה הפיצוי.

גובה הפיצוי: בסעיף 17 לחוק הגנת השכר ישנם שני מגננונים אפשריים לחישוב הפיצויים, והחוק מורה לחייב את המעסיק המלין בסכום הגבוה מבין השניים. חישוב הפיצוי לפי סעיף 17 (א) (1), ועל פי משך תקופת ההלנה דלעיל, יראה כי גובה הפיצוי צריך לעמוד על כ- 5,600 ₪. חישוב הפיצוי לפי סעיף 17 (א) (2) יראה כי גובה הפיצוי צריך לעמוד על יותר מ- 2,600 ₪. זהו הפיצוי שהחוק קובע אילו הנתבע היה משלם ביום בו הוגשה התביעה, והסכומים נעשים גדולים עוד יותר בחלוף הזמן. לאור האמור לעיל, ומתוך התחשבות במצבו של הנתבע, אני מעמיד את גובה הפיצוי על סך 800 ₪.

עמוד 10 מתוך 11

בבית הדין בירושלים

פסק דין 86107

ז. הוצאות משפט

הנוהג בבית הדין ארץ חמדה-גזית הוא, שכאשר שני הצדדים מתנהלים באופן הגון במהלך הדיון המשפטי, אזי שני הצדדים נושאים בשווה בהוצאות בית הדין, וכל צד נושא בעצמו בהוצאותיו. לא ראיתי מקום לחרוג מכך גם במקרה זה. **התובעים שילמו 500 ₪ עבור אגרת בית הדין, ולפיכך על הנתבע לשלם להם בחזרה מחצית מהסכום, קרי 250 ₪.**

ח. החלטות

1. הנתבע צריך לשלם לתובע 2 סך 507.5 ₪.
2. בנוסף, הנתבע צריך לשלם לתובע 1 סך 5108.3 ₪.
3. בנוסף, הנתבע צריך לשלם לתובע 1 סך 800 ₪ עבור פיצויי הלנת שכר.
4. בנוסף, הנתבע צריך לשלם לתובעים סך 250 ₪ עבור השתתפות בהוצאות בית הדין.
5. סך הכל ישלם הנתבע לתובעים 1 ו-2 סך 6665.8 ₪.
6. התשלום יתבצע בתוך 35 יום מהמועד הנקוב על פסק הדין.
7. בהתאם להסכמת הצדדים לפני הדיון שיתקיים הליך ללא אפשרות ערעור - אין אפשרות ערעור על פסק דין זה.

והאמת והשלום אהבו

בזאת באתי על החתום

כד בתשרי תשפ"ז 05/10/2026

הרב אהרן פלדמן, דיין

עמוד 11 מתוך 11